

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1° isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPAÑA** 8 rals **Cuba y Puerto-Rico** 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LA VÉU DE FRANSA

DEU ilusions monàrquicas!

Alló de que «nunca segundas partes fueron buenas», Cervantes ho va escriure per vosaltres.

Diumenge van celebrar-se á Fransa les segones eleccions.... y diumenge joh monàrquichs! vareu acabar las agallas.

Es que 'l dia quatre de Octubre 'us vareu alegrar massa depressa, y vareu ser massa amatents á tréureu's la caretta conservadora per mostrar los uns l' asquerosa ganya imperialista; los altres las faccions cada-vèrnicas del orleanisme. 'Ab l' excusa del Tonkin y del déficit haviau sabut sorprendre al país, pero al veure'us la fesomia y al enterarse del intent que duyau al pap, la Fransa va re-venirse y va compendre facilment qu' erau pitjors vosaltres que 'l déficit y que 'l Tonkin, y que totes las plagues del Egipte reunidas.

Los pobles acostumats á regirse per si mateixos ab lo sufragi universal, aprenen á pensar, á raciocinar.... y quan arriba un cas de perill, saben salvarse.

Aixó es lo que acaba de fer la Fransa en las eleccions complementaries del 18 de octubre. De 268 diputats que havian d' elegir-se, n' han tocat sols 23 als monàrquichs: los restants 245 son dels nostres.

Que aprénguin ab aquest exemple 'ls enemichs del sufragi universal.

Lo caball de batalla dels monàrquichs disfressats de conservadors sigué la ruinosa expedició del Tonkin. Es precis confessarlo: la nació francesa de moment se va deixar sorprendre. Pero després va reflexionar y va dir:

«Suposém que l' aventura del Tonkin siga un error, un disbarat, una etzagallada. Qui n' es responsable? La República? No: la República es una institució popular permanent: la República es lo conjunt de ciutadans sense distinció de classes, ni categories.... Destruir la República equival á tirarme terra al ulls.... La responsabilitat de lo del Tonkin recau en tot cas sobre un govern, sobre una Assamblea, sobre una política determinada, y á n' aquesta política, y á n' aquesta Assamblea y á n' aquest govern, puch donarlos un avis, una llissó, sense necessitat de atentar contra unes institucions tan bonas, tant útils y tant bén organitzadas que precisament son las que 'm permeten donar aquest avis i fer valer aquest avis.

Si hi hagués un rey ó un emperador al trono, en tióch de haverhi la República, y aqueix emperador ó aqueix rey—cosa molt fàcil—s' embranqués ab alguna calaverada com la de Napoleon á Méjich i quin medi

tindria jo, pobre de mí, per advertirlo? Ja esstaria jó bén fresch si ho intentava!

Per bona intenció que tingués, las advertencias que m' atrevís á ferli serian consideradas com actes subversius; si li parlava en nom del patriotisme 'm respondria que soch un revolucionari y que l' únic que 'm proposo es comprometrel y destronarlo.

Ell s' ho manegaria tot sol... A mí no 'm coneixeria sinó per pagá 'l gasto.

Podria acudir á las eleccions? No, las llistas electorals monopolisadas pels cens y 'ls comicis supeditats á la influència oficial, quan no á las indignas traficás del govern, las eleccions no expressarian mai la mèva voluntat verdadera, 'ls mèus pensaments y sentiments intims.

Podria valerme de la prempsa? Pobre prempsa en mans de la monarquia y del imperi, que tenen se pre las portas dels presiris obertas pels periodistas, mentre los criminals se la campan!

Podria fer us del dret de reunió? Del dret de manifestació?... Bonichs son ells per permetre aquests excessos! A la més petita notícia de que anaya á celebrar-se una manifestació treurian los canons dels quartels, creyent que no n' hi hauria prou ab la policia y 'ls gendarmes.

Y 'l rey ó l' emperador tirarian al dret sense contemplacions, mentres jo esclavisada, escarnida, impotent, me roseigaria 'ls punys de rabia, fins que sonés l' hora propicia de agafar un' eyna y expolsarme de sobre tant inicua tirania.

Y qué succehiria llavors? Que lo que avuy puch lograr pacificament, per l' exercici tranquil y respectat del dret, hauria en altre cas de conquistarho á tiros, ensangrentant las ciutats y 'ls camps, encenent tal volta la guerra civil y confiant als perillós expedients de la forsa bruta, 'l fallo del litigi.

Cóm voléu, donchs, que voti contra la República, si la República sobre ser la justicia y 'l dret, es la pau, es l' ordre, es la tranquilitat, es l' armonia? Cóm voléu que 'm giri contra la República, si la República es lo sufragi universal, y 'l sufragi universal es l' únic mecanisme politich de l' opinió pública, y l' opinió pública es l' única soberana de las nacions?

Tal es, avuy, la véu sensata de aquesta admirable Fransa republicana, que acaba de afegir un nou exemple de cordura y sabiesa als molts que porta donats en lo decurs de sa tercera República.

La sort de aquesta institució está avuy més assegurada que mai. A la vista dels 200 monàrquichs que aniran á la Càmara, no podrà menos de imposar-se la més estreta disciplina entre 'ls 384 republicans que seurán davant per davant de aquells.

Si algun mal aconsellat desafina, si sense voler ó volentho, s' atreveix á jugar per compte dels monàrquichs, y aquests per la seva part no cuidan més que de dificultar la bona marxa del govern, millor, si, millor mil voltas per la causa republicana... Lo sufragi universal en las eleccions més proximas los hi farà justicia.

La conciencia pública que tindrà aplausos y vots pels bons patriotas, mostrerà pels que no saben frenar las sevases passions y jugan ab la tranquilitat y

la ventura de la patria, aquell despreci que mereix la maldat, aquella indignació que provoca sempre la falta de noblesa.

La monarquia y l' imperi son morts á Fransa; de la conducta dels seus partidaris depén que morin també políticament los monàrquichs y 'ls imperialistas.

P. K.

TERMINACIÓ DEL CONFLICTE.

ASSIN mentalment un salt mortal d' algunes mil lleguas, y, á favor d' aquest maravilós poder que té la imaginació, vajin á caure sobre la isla de Yap.

Va, á la una, á las dugas, á las tres!

Plaf! Ja hi som: geh?

Veuhen aquestes riberas, cubertas de plantas exòtiques que penjan dintre del aigua, enredantse ab los arbrets de coral que pujan del fons de mar?

Veuhen aquests boscos immensos de cocoters verdosos que 's balancejan ab voluptuositat tropical, moguts per la tébia brisa d' Occident que porta com un rumor apagat los ecos de las cansons dels tagalos de Manila y 'ls crits guturals dels negres de Zamboanga?

Veuhen aquests capritxosos grups de barracas de nipa, sota las quals trencan cocos y rosegan betel abigarrades comitivas de senyors y senyoras de color de gos com fuig, vestits ab un trajo casi bè copiat del pare Adam?

Pues no 'n tinguin cap dupte: lo salt estava ben calculat y hem caygut á puesto. Aixó es la isla de Yap.

Se coneix que ha de succehir alguna cosa.

La hellugadissa que per tots cantons s' observa, es senyal infalible de que en la isla s' está preparant un gran aconteixement.

Los indigenas que prenian lo sol, ajeguts en la platja, comensan á reunir-se en una espayosa plassa que 's distingeix á la vora dels grups de barraquetas.

Los que trencavan cocos suspenen la feyna per ajuntarse ab los que pujan de la platja.

Del interior van arribant continuament collas y més collas d' indis ab las sevases plumetas al cap y la gran massa entre mans.

Es una inundació de salvatges que 's va engrossant per moments.

Qué 's prepara?

Serà un motí contra 'ls consums?

Serà algun pronunciament?

Serà que s' ha mort lo rey?

Aviat ho sabrérem.

Tot bull. La plassa està ja completament plena; los xicotxs s' han enfilat pels arbres que la voltan y las donas, ab los petits á coll, forman rengleras darrera dels homes, parlant d' assumptos domèstichs y de las més de la temporada.

Deixeú pas, que venen los grossos!

Son los *rups* (jefes de la isla) que s' enemiran á la tribuna formada al mitj de la plassa ab unes quants botas de petroli.

Aixó s'va agravir: tanta solemnitat no pot indicar res més que un negoci de alta trascendència.

Infaliblement; aquí va a passar alguna cosa.

Los rups pujan al tablado, que cruyeix ab lo pes de tanta carn.. heretje. No n' hi per menos: lo més magre d' ells, ne fa dos com en Fontrodona.

Tot de cop les bocas se tancan: un silenci sepulcral reyna en la gran planuria. Lo *rups* principal, com si diguéssem lo Cánovas indi, va a parlar.

Moments d' espectació: ningú gosa a bellugarse.

—Germans,—diu al fi l' orador, ab aquella llengua enrevessada e incomprendible que allí s' usa,—ja sabem que quan se congrega al poble en asamblea general, es perque l' assumptu que s' ha de tractar val la pena. Aquí, afortunadament, no fem com certs païssos que per un tres y no res convocan corts y tonterias, per acabar barallantse y dihentse atrocitat.

Los senzills indis fan ab lo cap una senyal afirmativa y l' predicador continua:

—La nostra qüestió es la següent. Allá, a l' altra part del mòn, hi ha dos fulanas que s' estan disputant dias ha, per un motiu que no deixa de tenir gracia. Se tracta de nosaltres. L' una diu que la isla de Yap es d' ella; l' altra se'n riu y assegura que la isla de Yap es sèva.—

Los indigenas se miran uns als altres, tots assombrats, com vulguen dir:

—Pues senyor, es xocant aquest lance!—

—Nosaltres,—prosegueix lo *rups*—ja sabem anys há que hasta cert punt la isla es de una de las dos contrincantes, Espanya, y que l' altra, Alemanya, no hi té res absolutament que veure. Pero l' aconteixements nos han obert los ulls, y l' Consell superior ha determinat, si us sembla bé, escriure a las dos pretendents, participantles que *naranjas*, y que no 'ns convé ser del una ni del altra. ¿Hi ha algú que hi tingui res que oposar?—

No se sent ni una mosca: vol dir que tots estan conformes.

—Està bè,—diu l' orador,—ara us llegiré la circular qu' hem fet, y veureu si us agrada.—

Lo *rups* se treu un cartipas de sota l' aixella y lleix:

«Senyora Espanya:

»Senyora Alemanya:

»Aquestas curtes ratllas no tenen altre objecte que comunicar-hi que aquí estém tots bons y qu' hem determinat no ser de l' una ni de l' altra.

»No volém ser d' Espanya porque una nació que «defensa ab tanta torpesa l' seus drets y que s' deixa trepitjar tant facilment, mal podria protegirnos y defensarnos a nosaltres, pobres salvatges ignorant.

»Y no volém ser d' Alemanya porque no 'ns acòmoda entregarmos a una nació que no respecta drets ni lleys, y que no sab fer altra cosa que pegar als débils y atropellarho tot, escudada ab los seus canons.»

Un aplauso general corona la lectura del document.

—Es a dir, donchs,—exclama l' *rups*—que preferiu a tot ser salvatges y libres?

—Sil—crida la multitut,—Siiiiii!

—Pues ja estém llestos: s' alsa la sessió.—

Eran tres quarts de quinze.

FANTASTICH.

OMBINACIONS que fa *El Liberal* de Madrit:

Pujarà en Sagasta, que avuy no està per formar un ministeri de nobles; farà de fidador lo general Jovellar, aquell mateix que donava contraseñas a las tropas borbóniques que anavan a Alcolea.. y gen Martos? ¿Que 'n farán de 'n Martos? Res, l' enviarán de embaixador a Paris, perque puga mantenir las seväs opinions amfibias, sent la meytat monárquich y la meytat republicá.

Tot aixó son combinacions de tardor, de una estació en que sol haverhi grans ventadas. Que tal val com dir que una ventada pot endúrselas.

Al crit de «¡Abaix los impostos! ¡Abaix lo ministeri dels set lladres!» hi ha hagut una gran bullanga.

No, aquí: a Copenhague, capital de Dinamarca.

Perque l' s dinamarquesos, que solen ser molt catxassuts, perdin la paciencia fins a aquest extrém, no 's necessita sino una cosa: que gobernin los conservadors.

Y en efecte, allí l' s conservadors governan.

Lo *Brus* declarava l' altre dia qu' ell no está afiliat ni pertany a cap partit.

¡Ah, rateta, rateta!

Y 't dich rateta, perque las ratas fugen dels edificis que amenassan ruina.

Lo proxim número de la *CAMPANA* que sortirà disapte, será extraordinari. Es a dir tindrà doble tamaño, quatre planas de grabats y quatre de text y valdrà quatre quartos.

Serà un número dedicat als morts.

Als morts que descansen, y a molts que sent morts caminan.

En Ruiz Zorrilla ha donat la sèva renda de un any per la construcció de un barco de guerra, que portara el títol de *Soria*.

Fins are no se sab que D. Anton haja donat un cèntim per construir cap barco.

Y altres que disfrutan un sou més considerable que l' monstruo, ni mitj céntim.

¡Vaja, qu' engreixem uns patriotas!

Al arsenal de la Carraca han quedat en vaga uns 3,000 treballadors.

Aixó aquí a Espanya.

Mentre tant als arsenals de Alemania demanan gent y no s' entenen de feyna.

A lo menos si se 'ns quedan las Carolinas tindrém lo consol de que no 'ns haurá costat gran cosa defensarlas.

Lo dia 4 de octubre l' s monárquichs revertavan de goig. Havian guanyat las eleccions a Fransa. Tota la sèva esperança consistia en guanyar las segonas eleccions.

Pero las han perdudas. ¿Y saben are quina es l' esperança dels monárquichs?

Que la nova Càmara s' inclini cap a l' esquerra, que pujin los radicals, que s' cometin excessos, que tot se 'n vaja al diable, la Patria y la República.

Així es com pensan los conservadors. ¡La gent d' ordre!!

En cambi, aquí a Espanya ¿qué demaném los republicans?

Los republicans espanyols ja fà temps que venim demanant que s' estableixi l' sufragi universal, que s' respecti la legalitat de las eleccions, y que s' acabi de una vegada l' era de la forsa bruta.

¡Legalitat! ¡Legalitat! ¡Legalitat! Res de perturbar el pais.

Així es com pensém los republicans. ¡Los descamisats!!

L' ajuntament de Madrit (qu' entre paréntesis no té un quarto forat) vá gastarse de sis a set mil duros per cantá l' Te-Deum.

L' ajuntament de Madrit fà com molts que s' gastan per bonichs, lo que haurian de gastarse per aliments.

Lo que hauria de invertir en sopa, ho inverteix en té.

Un dels fills del emperador Guillermo anant a cassar s' ha ferit.

¡No tingan por que s' fereixi cap pirata dels que se 'n van pèl mon a cassar islas!

¡Islas que ja tenen amo!

Lo *Diluri* parla de dos frares caputxins bruts, greixos y esflagarsats que l' altre dia passavan tranquillos com si tal cosa pèl carrer del Bisbe.

Fins are han viscut tancats a l' Ajuda; pero are ja comensan a probar de treure l' nas a fora... per si passan.

Lo mès trist de tot, no es que corrin frares, sinó que aquests frares vajan tant bruts.

Quan un d' ells emboca una cantonada, al altre cap de carrer ja se sent lo tuf... y en aquest temps d' epidèmia l' microbis frailunos poden fer estragos.

Y després lo dia que se 'ls ensofri, encare hi haurá qui s' queixi.

Lo *Liberal* de Madrit es un periódich libre-cambista: aixó ho sab tothom.

Y a pesar d' aixó qui s' ho havia de creure? publicava l' altre dia un suelto contra las màquines de fer cigarrillos que l' govern intenta establir a Valencia dihent:

«Prompte tindrém, donchs, cigarrillos mecánichs qu' en res avençarán al actuals y cigarrares sense feyna que aumentarán la crisis obrera.»

Que vajan aprenent los partidaris de la baratura avants que tot.

Allá hont ménos un se figura salta un libre-cambista enemic de las màquines.

Y tot perque las pobres cigarrares no 's quedan sense feyna.

Si 's tractés de fer un tractat de comers ab Inglaterra, inundant l' Espanya de gèneros elaborats en aquell pais, no 's miraria si quedan o no quedan millers de treballadors ab las mans plegadas.

Veritat es que las cigarrares no son catalanas.

LA CANSÓ DE DON ANTON.

Ni que risquin ni que rasquin,
a mí ningú m' tréu d' aquí;
querxo ó no querxo, soch l' amo
y tothom m' ha d' obedi.

Jo ja sé que molts se 'n burlan
del meu modo de manar,
y hasta arriban a fer corre
que l' que faig es desbarrar.

Mes jo, a tall de malaguenco,
sense inquietarme per re,
me' s' escolto ab tota calma
y 's contesto:—Y a mi qué?

¿Qui, per més talent que tingui,
aqui a Espanya 's pot lliurar
de la enveja dels que braman
perque no poden sucarr?

Ab lo látigo per ceptro
y arrugant un xich lo front,
vaig seguint la mèva marxa
y me' n rich de tot lo mòn.

Já estaria fresh si un dia
m' arribés a preocupar
pel que diuhem aquests ximples
que no més saben lladrar.

Si s' ocupan del meu fisich,
explican que soch mal fet,
suposant que 'ls ulls me ploran
y que tinch lo nas contret.

Si llegeixen los mèus versos,
los esgrunen a bossins,
propalant que no tinch trassa
ni per fer dos redolins.

Si examinan los mèus actes
com a home de govern,
segons ells es clar com l' aygua
que per xó anirà al infern.

Pero com que s' ls qui ho diuhem
lo que valen y qué son,
giro l' cap per no sentirlos
y me' n rich de tot lo mòn.

No hi ha dia a la setmana
que no donguin ja per cert
que avants de vintiquatre horas
deixaren de ser poder.

Molts somriuen d' alegria,
creyen ja veure l' manná,
y jo .. també rich a solas
y entre mi penso:—Ja vā!

Los pobrets somrián truytas
y van despatxantse així,
perque diuhem que no conto
ab l' apoyo del pais.

¡Com si l' pais sigués l' amo,
y pogués treure y posar!
Lo pais no té altra feyna
que afluixá 'ls rals.. y callar.

Per xó, al veure l' seu deliri
y la rabia que 'ls confon,
los hi envio un latigasso
y me' n rich de tot lo mòn.

Així, a tomballons y a empentas,
los días se van passant,
y a pesar d' aquests enredos,
continúo governant.

Goberna es ma gran delicia,
pegá es lo meu únic fi,
y com més me volen fora,
més m' empenyo en no sortir.

Jo no sé si es ó no exacte
lo que expressa la opinió,
al dir que jo significo
un perill per.. la nació.

Jo no ho sé, ni vull saberho...
¿Qué m' importa al cap y al fi?
Mentre tingui pit y llengua,
no penso móurem d' aquí.

Manaré a despit del poble,
alsaré altiu lo meu front
y si un dia arribo a caure,
per mi que s' enfonzi l' mòn.

C. GUMA.

Cánovas al ministre d' Estat:

«Envihim un taquigrafo demá a las
onze en punt per dictarli la contestació a
la nota de 'n Bismarck.»

Per aixó té l' monstruo 'ls ministres
d' Estat, perque li envihin taquigrafos.

Fins lo dia que li dirá:

—Eduyuen vaji a uidarme l' escupidora.

Conflicte ab l' embajada anglesa per qüestió de demàrseli la contribució del edifici que à Madrit occupa. Conflicte després ab lo consul anglés de l' Habana per haver sortit fiador d' una multa imposta a un particular del seu país. De manera que anant seguit aixis acabaré per ser més inglesos qu' ells. ¡Seréngles dels inglesos!

Que las Carolinas serán al últim de Alemania avuy casi ningú ho dubta.

Pero al menos ja que tant generosos som, hauriam de serho fins al extrem, y no contentarnos ab donarlos únicament las Carolinas.

Las Carolinas.... y D. Anton per torna.

Diu un telegrama:

«Ab motiu de la supressió del joch s' han disparat alguns petards.»

¿Qué diu? ¿Qué han suprimit lo joch? Aixó no es exacte. Los conservadors jugan. Si senyors, jugan ab le pais.

Y l' pais no dispara petards.

Pero peta de dents.

Los carlins estaven dividits per qüestió de qui havia de ser lo jefe del partit.

Y à lo millor lo Tercer los hi escriu una carta dihentlos:—No us marejéu, lo jefe soch jo.

Els à dir: ell sera pastor y carnicer.

Si vols estar bén servit... fícat una húngara al llit.»

En Romero Robledo ha escrit una carta al Mónstruo plena d' elogis, ridiculs de tant exagerats.

Aquests elogis portan gúa.

En Romero Robledo ha sigut sempre un xicot entra-maliat; y gare saben lo que 's proposa ab aquesta glopada d' incens?

Tapar los esperits del Mónstruo y ferli fer un gran estornut.

Un estornut de aquells que 'ls homes més pintats ab la esbatzegada cauen de bigots.

S' assegura que 'l Papa avants de resoldre la qüestió de las Carolinas tracta de consultar la cosa ab los advocats de Roma de més fama.

Si l' projecte va endavant, francament sembla impossible...

¿Qué dirá l' Esperit Sant?

¿Y vosté? ¿No es infalible?

Entre sagastins:

—Ja ho sabs, noy? ¡Hi ha crissis?

—Santa paraula! Home deixam quatre duros per comprarme un barret nou. A la primera nòmina que firmi te 'ls tornaré.

L' altre senyalant la butxaca plé de tristesa:

—També aquí hi ha crissis.

Lo Diari espanyol, órgano del govern, té la barra d' escriure lo següent:

«De la qüestió de las Carolinas ja ningú se 'n recorda. Es una qüestió que podém bén abandonarla.»

Véu de mando:—Conservadors, las mans al ventre. (Se las hi posan).

¡Viva la patria!

!!!! Vivaaaaa!!!!

Si l' Espanya pogués encarnarse en una sola persona, l' aspecte de aquesta seria un tipo flach no més que ab la pell y 'ls ossos. ¡Tanta es la carn que li han tret de sobre!

Pero per aixó no estaria groch, sino roig, molt roig. ¡Eyl Entenémnos, no pas roig de salut.

Roig de vergonya.

A Lleyda se celebra tot sovint lo rosari de l' aurora. A Tarragona succeixen dos quartos del mateix.

Aquí 'l rosari de l' aurora se 'n va anar à la posta 'l dia que 'l públich empipat perque no 'l deixavan dormir, va dir *prou*.

Y aquell dia la professò del rosari va anar per dintrar.

Y segons sembla als veïns de Tarragona y Lleyda comensan ja á posar-se 'ls la mosca al nas.

Molt alegres están los conservadors perque 'l prefecte dels Pirineos orientals ha internat à alguns espanyols, que dirigits per Estartús, l' heroe de Tortellá, 's trobavan á la frontera *conspirant*.

«Conspirant? Vaja per molt que s' afanyi l' amich Estartús, no conspirarà mai ab lo brillo y l' eficacia ab que conspiran los conservadors desde 'l candelero.

Talment, sembla que treballin á prou fet.

Llissó de Geografia:

«La Micronesia espanyola, señores, diu lo catedralich,

se compone de varios grupos de islas llamadas Palaos, Carolinas, Marianas ó de los Ladrones...

Un alumno interrompent:

—Las de los Ladrones no deuen ser d' Espanya

—Si senyor son d' Espanya.

—Dispensi... pero aquest nom... Pèl nom me pensava qu' eran dels alemanys.

Atribuixen á n' en Bismarck una gran idea: la de restablir lo poder temporal del Papa.

Lo projecte es hermosissim. Al Papa li donarán entenent de mudar de casa. Sortirà de Roma y se 'n anirà á viure á Constantinopla.

Es deliciós, veure que un protestant s' encarrega de treure 'l papa y de durlo á la capital de Turquia.

¡Vaya un poti-potil!

Diu que ha anat á Londres un oficial de marina eniat pèl govern á fi de comprar *torpederos*.

Per res necessita 'l govern *torpedos* per la mar.

Per res los necessita desde qu' está cometent *la mar de las torpesas*.

Un llogater vá a pendre possessió de un pis que acaba de llogar, seguit de un gos.

Lo porter que vol captarse las simpatias del nou estadant, exclama:

—¡Quin gosset mès maco que tè!

—Ay, ay, respon l' estadant, no es pas mèu.

Lo porter passant repentinament del halago als escafalls, arrima una puntada de pèu al gos, exclamant:

—Arri d' aquí, mala bestia.

Un xocolater que té un fill à pensiò, vá a queixarse al director del Colegi de la mala educaciò que li donan.

—Vosté dirá en que 's funda.

—Si senyor que ho diré. Aquestas vacacions m' ha vingut lo noy y m' ha assegurat que aquí al colegi, no sé a quina classe se li ha dit que 'l xocolate 's fa de cacao.

—Home!

—No cal sinó que desde petit me l' hi inculquin aquestas ideas erròneas, perque 'l dia que 's trobi al frente del establiment se 'n vaja al hospici en quatre dies!

Un vividor vá casarse ab una xicota mitj tísica; pero molt rica.

Al cap de dos mesos la duya al cementiri; y un mes després ja era casat de nou ab una minyona guapa, sapada y sanissa.

Y com que la duya de brasset à tot arreu, un dia que anava per la Rambla, un amich seu molt distret, dignè:

—Amigo, senyora... Sembla mentida que dos ó tres mesos de matrimoni l' hajan cambiada de aquesta manera. L' hi dono l' enhorabona.

—La prenia per la difunta!

Després de quinze anys de casat en Gomis, sense tenir família, un dia li anuncia la sèva dona que al últim será pare.

Figúrinse l' alegria de 'n Gomis. Era l' únic que li faltava.

Va realisar-se ab tota felicitat l' ansiat aconteixement, y al tornar del bateig, arriba un desconegut à la casa y pregunta pèl Sr. Gomis.

En Gomis molt formal li respon:

—Per quin Gomis demana? Pèl pare ó pèl fill?

En una fonda:

—Aixó es un abús... ¡Socorro! ¡Socorro! cridava un parroquiá.

—¿Qué crida? ¿Qué tè? pregunta l' amo de la fonda.

—Qu' en lloc de una costella de anyell m' han servit una costella de gos... Are no faltaria sinó que 'l gos fos rabiós...

—Be, home, no s' esparveri, y si tè por de que 'l gos hagués sigut rabiós fassa una cosa: menjis un bosal per pura precaució.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Bo-ni-ca.

2. ENDAVINALLA.—Pipa.

3. ROMBO.—

R	A	M	O	N
C	A	P		
P	O	U		
N				

4. CONVERSA.—Yap.

5. GEROGLIFIC.—Un avisat val per dos.

Totas las solucions no las endavinadas ningú: n' han endavinadas 4 Un de l' olla, Mussol del quint pis, O. Cucas, J. M. Bernis, A. Bofarull y P. y Pepet de Esplugas; y n' han endavinadas 3 J. B. Sola y J. Domenech.

XARADA.

Un matí de primavera, quan les flors obran son calzer vaig cullir de un bonich salzer un *hu-invers*, prop del *primera*. A la Agnés que allà ab mí era content lo vaig regalar la hora en 'quell punt va tocar lo *total* de una campana, d' esmorsa, y jo y ma germana pà ab dos-girat vam menjar.

BETAS Y FILS.

ANAGRAMA.

En Pep qu' es fill de *Total* poblet de aquí à Catalunya al istiu cada any s' allunya y se 'n vá à *Tot* ab en *Gual*.

VILARET DE E. DE LL.

TRENCA-CLOSCAS.

RAMON TE SALÉS D' OR.

Formar ab aquestes lletras lo nom de una vila catalana.

TARONJA DE CONVENT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Nom d' home.
8	2	4	7	9	3	2	6	—Carrer de la Barceloneta.	
1	2	3	7	2	8	9	—Nom d' home.		
2	1	2	6	7	2	—Carrer de Barcelona.			
3	5	4	6	2	—Eyna de paleta.				
1	5	6	9	—Una fruta.					
9	6	7	—Un líquit.						
1	7	—Nota musical.							
9	—Una vocal.								

ESTEBET DEL CARRIL.

GEROGLÍFICH.

R.I.P.

oll

eeeeee

:

R.I.P.

oll

JOSEPH ABRIL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. Subirana M., Ramon de Artés, Un Fumit, Un Microbi mort, J. M. Bernis, J. Moret, Pau Soler, J. S. y C., Sir Byron, Estebet del Carril, J. Perarnau, L. Sandoval, J. Abril, Un Microbi Mort, Elecciar Coma, C. Clairon, Un Guindilla, Aguilera, Ventreta de Reus, J. Prats y N., Carolino, R. Sunye y B., Pesseta, Ventrena de A. H., Angelets Matetas, Músich Ilus, Un Parell, Liangonissa de Vich, A. Tolra, Visca Espanya, Jenani, Dos Petets, G. Arzumila, Tres cómics de la B., y Canari: *Lo que 'ns envian questa semana no 'ns serveix*.

Ciutadans Benvingut Curriolas, Beata farinera, J. Domenech, Un de l' Olla, Pela-Canyas, T. Cuxart y P., R. y T. Patillas, Ganxet de Reus, J. Staramsa, Masnouhi Barbé, L. C. y Puig, Vilaret de E. de LL., Un fumigt, y Antonino; *Publicaré un alguna cosa de lo que 'ns envian*.

LAS SEGONAS ELECCIONES.

La primera la República perdona; la segona.... ¡catxa-mona!